

■ На перших ролях

Лідер, якому армія довіряє, а не просто виконує його накази.

«Бойовий у дійсності, а не на папері» — наш «залізний генерал» уже 8 років на війні

10 фактів із життя Головнокомандувача Збройних сил України Валерія Залужного, який за два останні місяці став одним із найбільш авторитетних полководців світу

■ Молодчина!

11-річна Софійка Кравчук із Любомля навіть не сподівалась, що картина, яку вона створила торік на звичайному занятті у місцевій студії, нині милуватимуться мільйони людей. Дівчинка зобразила найбільший у світі літак, який захопив її незвичною назвою. На повній швидкості усміхнений Ан-225 мчить серед зірок у спокійному безхмарному небі... Тоді ніхто й уявити не міг, що невдовзі «Мрії» знищить війна й «усміхатиметься» вона тільки на поштових марках

Ірина КРАВЧУК

Над малюнком, який вже у червні можна буде побачити на конвертах і відправленнях, Софійка працювала під наглядом своєї вчительки Оксани Богути для конкурсу «Намалюй свою «Мрію» з нагоди 75-річчя конструкторського бюро імені Олега Антонова. Там робота посіла перше місце, тому згодом її надіслали на Всеукраїнські змагання «Що для мене Україна», де юна ху-

«Коли Софійка дізналася, що «Мрії» більше нема, дуже засмутилася...»

На новій марці Укрпошти зображені мрії юної волинянки

«Знайомі та вчителі часто кажуть, що дівчинка думками витає десь у хмарах. Свою уяву виливає у творчості, тому й вийшла картина така неземна.»

дожниця стала третьою серед шести тисяч митців з усієї країни.

— Софійка часто перемогла на різних олімпіадах, але ми не очікували, що малюнок так оцінять в Укрпошті. Її робота дуже яскрава. Зорі асоціюються зі спокоєм, рожеві квіти — це чутливий внутрішній світ маленької художниці, а дитина, яку можна побачити біля «Мрії», символізує гармонію. Дівчина називає її Марією, —

Софійка Кравчук впевнена, що невдовзі створить ще кращі картини.

розповіла вчителька Оксана Михайлівна.

Мама юного обдарування пані Тетяна також переконана,

що на цій роботі Софійка зобразила власний світ. Каже, талант до малювання у доньки помітила ще у садочку, тому, коли та пішла у перший клас, віддала її на заняття.

— Софійка ніколи не лінувалася й погоджувалася на участь у різних олімпіадах. Вона мовчазна, але дуже старанна й чутлива. Знайомі та вчителі часто кажуть, що дівчинка думками витає десь у хмарах. Свою уяву виливає у творчості, тому й вийшла картина така неземна, — розповіла мама юної художниці Тетяна Кравчук.

Ненька каже, що, окрім малювання, Софійка має безліч інших захоплень: любить танцювати, плете з бісеру, захоплюється створенням зображень на склі й ліпленням. За її словами, рідні завжди підтримували всі її починання, мовляв, у звичайній любомльській родині росте справжня мисткиня.

— Коли Софійка дізналася, що «Мрії» більше нема, дуже засмутилася, часто малює війну... Хоча у нашому Любомлі нині спокійно, на сирени реагує болісно. Тепер найбільша її мрія — жити під мирним небом, — стримуючи сльози, розповіла мама дівчинки. ■

Пульт тижня

Фото зі сторінки в Instagram Христо ГРОЗЕВА.

Відчуєте різницю: аптечка російських військових (зверху) та ЗСУ (знизу).

«Ось до чого довели нас путін і шойгу...»

Рашисти приїждять на війну в Україну з бинтом та «допотопними» джгутами Есмарха. А ось аптечки українських захисників наповнені всім мінімально необхідним для порятунку життя після поранення

Наталка ЧОВНИК

На це звернув увагу відомий журналіст-розслідувач міжнародного проекту Bellingcat Христо Грозев. Він опублікував знайдене ним в інтернеті фото, на якому продемонстровані аптечки російських терористичних військ та українських захисників. Порівняння — явно не на користь «другої армії світу». І це бачать і розуміють самі окупанти. «Російські найманці опублікували це порівняння аптечки російського солдата (вгорі) та української (внизу). «Ось до чого довели нас путін і шойгу...» — бідкається один із коментаторів», — підписав фото Грозев.

На знімку видно, що комплектація російської аптечки — вкрай убога. Там досі є сумнозвісний джгут Есмарха. Весь «набір» складається всього з 4 предметів та інструкції.

До речі, за деякими даними, серед тяжко поранених українських солдатів виживають 8 з 10, російських — 2 з 10. Очевидно, не в останню чергу завдяки якісним аптечкам. ■

Погода

Для окупантів небо хмуритиметься, а для українців визиратиме сонечко

Найближчими днями в Україні буде тепла, але мокра погода. Сподіваємося, що такі плани небесної канцелярії спонукають російських загарбників повернутися ховатися від дощу в свої «ізби»

За прогнозами українських синоптиків, **5 травня буде хмарно, без опадів.** Вітер південно-східний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 8 градусів тепла, вдень — 17. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1969-му — плюс 28,7, а найхолодніше — 1947-го — мінус 1,2 градуса.

6-го утримається хмарна погода. Весь день йтиме дрібний дощ, який закінчиться лише ввечері. Вітер південний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 10–12 градусів вище нуля, вдень — плюс 18.

7-го весь день йтиме сильний дощ. Вітер північно-західний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 12 градусів тепла, вдень — 16.

У Рівному 5 травня погода буде похмурою, без опадів. Температура повітря вночі — плюс 8, вдень — плюс 17.

6-го сонце час від часу визиратиме із-за хмар. Температура повітря вночі — до 12 градусів тепла, вдень — 17.

7-го небо буде вкрите хмарами. Вдень очікується дощ, який увечері послабшає. Температура повітря вночі — 5 градусів вище нуля, вдень — 12. ■

У всіх на устах

Росіяни робили дві спроби штурмувати адміністрацію Зеленського: він відмовився від бункера

Президент України з'явився на обкладинці найавторитетнішого американського журналу Time, який написав про нього статтю під назвою «Всередині світу Зеленського» (на фото)

Микола ПІДДУБНИЙ,
nv.ua

«Ночами йому найважче, коли він лежить на своєму ліжку, у вухах стоїть виття сирен повітряної тривоги, а поруч із ним продовжує дзиччати телефон. На екрані телефону його обличчя виглядає як примара в темряві, а очі сканують повідомлення, які він не встиг прочитати вдень. Деякі від його дружини та дітей, багато від його радників, дещо від його військ, оточених у своїх бункерах, які знову і знову просять його дати більше зброї, щоби прорвати російську облогу», — йдеться у матеріалі кореспондента американського видання Time Саймона Шустера, який у квітні провів два тижні в Офісі Президента України.

«Моє прохання стосувалося не просто можливості поставити запитання Володимирі Зеленському. Я хотів побачити війну так, як переживають її він і його команда, — зазначив у вступному слові пан Шустер. — Протягом двох тижнів у квітні мені дозволили це зробити у резиденції на Банковій, стежити за їхнім розпорядком і крутитися в кабінетах, де вони зараз живуть і працюють... Його завдання — зробити, щоб вільний світ переживав цю війну так, як це переживає Україна: як питання власного виживання. Здається, йому це вдається...»

Наводимо витяги з публікації Time, яку переклало видання «Новое время».

ПРО ПЕРШИЙ ДЕНЬ ВІЙНИ

«Це було голосно. Лунали вибухи», — згадує Володимир Зеленський про вранішні години 24 лютого. Він із дружиною Оленою розбудив 17-річну доньку та дев'ятирічного сина, щоб вивести їх з дому. Військові повідомили, що російські ударні групи десантувалися у Києві, щоб убити чи захопити Президента та його родину.

Зеленський та деякі його соратники перевезли рідних на Банкову, але стало зрозуміло, що це не найбезпечніше місце. «З настанням вечора навколо урядового кварталу спалахнула стрілянина. Охоронці вимкнули світло в комплексі та принесли Зеленському та приблизно десятьом його помічникам бронезилети та автомати. Лише деякі з них вміли поводитися зі зброєю», — йдеться у статті. За словами радника голови Офісу Президента Олексія Арестовича, російські війська здійснили дві

«— Дуже часто запитують, хто спічрайтер Зеленського, — каже радниця з комунікацій Даша Зарівна. — Головний — він сам. Він працює над кожним рядком.»

спроби штурму резиденції. Зеленський пізніше підтвердив, що його дружина та діти на той час усе ще були там. Від американців та британців надійшли пропозиції евакуювати Президента та його оточення. Ідея полягала в тому, щоб допомогти створити уряд у вигнанні, наприклад у східній Польщі. Ніхто з радників Зеленського не пригадує, щоб він серйозно розглядав ці пропозиції, зазначив журналіст.

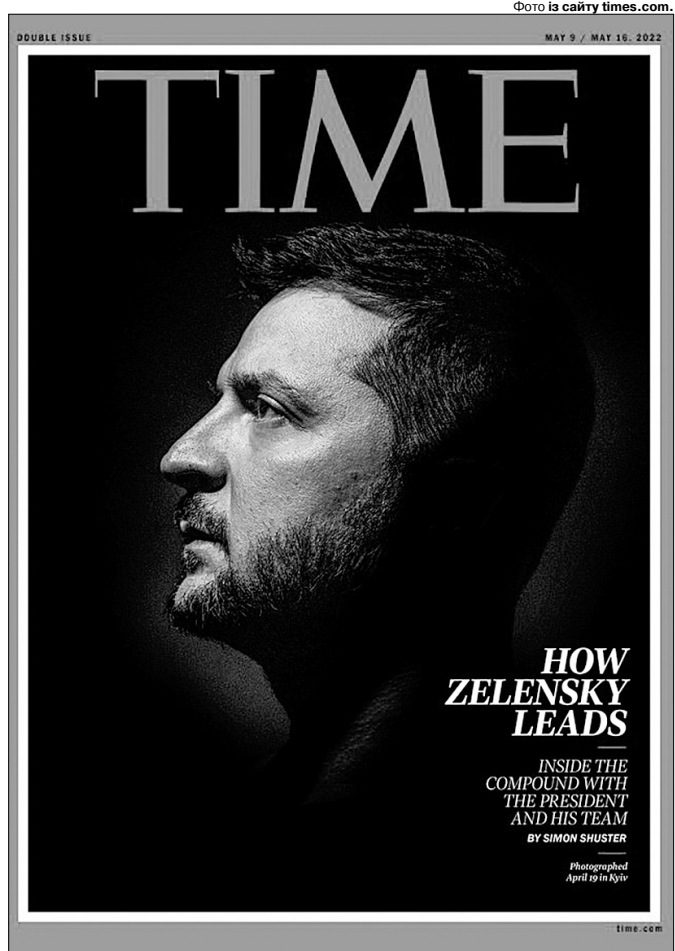
Охоронці Зеленського також закликали його негайно покинути резиденцію. Деякі будинки знаходяться досить близько, щоб кинути гранату у вікно або зробити постріл зі снайперської гвинтівки. «Місце відкрите, — каже Арестович. — У нас не було навіть бетонних блоків, щоб перекрити вулицю».

За межами столиці Президента чекав захищений бункер, обладнаний для того, щоб витримати тривалу облогу. Але Зеленський відмовився їхати туди.

ЖИТТЯ ЗМІНИЛОСЯ

На другу ніч вторгнення, коли українські сили билися з росіянами на вулицях столиці, Президент вирішив вийти у двір та зняти відеозвернення на телефон. «Ми всі тут», — сказав Зеленський після переключки топ-чиновників, які стояли поруч із ним.

«Але коли 25 лютого він розмістив 40-секундний ролик, відчуття єдності, на яке він розраховував, було дещо оманливим. Зеленський був стривожений кількістю чиновників і офіцерів, котрі втекли. Він не вдався ні до загроз, ні до ультиматумів. Якщо людям потрібен був час, щоб евакуювати свої сім'ї, він це дозволяв. Потім попросив їх повернутись на свої посади. Більшість із них так і вчинили», — йдеться у статті. З того дня і дотепер Офіс Президента працює в умовах

«Я став старшим. Постарів від цієї мудрості, якої ніколи не бажав. Це через кількість загиблих і тортури, вчинені російськими солдатами...»

ізоляції. Команда Зеленського переважно спостерігає війну так само, як і весь світ, зауважив Саймон Шустер: через екрани гаджетів. «Кадри боїв і ракетних обстрілів зазвичай з'являлися в соціальних мережах ще до того, як військові встигали проінформувати Зеленського про ці події. Президенту та його команді було притаманно збиратися в бункері навколо телефону чи ноутбука, переймаючись кадрами руйнувань міст або радіючі удару безпілотника по російському танку», — пише Time.

Згодом Президент та радники все частіше почали підніматися з підземного укриття на поверхні адміністрації. Будівля залишається «коконом із сусального золота та розкішних меблів», який у команді Зеленського вважають гнітючим. «Принаймні, якщо офіс розбомблять, нам більше не доведеться дивитися на все це», — пожартував один із співрозмовників Time.

ВИЙТИ НАЗОВНІ

На початку березня, коли росіяни обстрілювали і все ще намагалися оточити столицю, Президент таємно вийшов із резиденції у супроводі двох соратників та невеликої групи охоронців. «Ми прийняли рішення на ходу», — розповів голова Офісу Президента Андрій Єрмак. Камер не було, і деякі з найближчих помічників Зеленського дізналися про поїздку майже через два місяці, коли він згадав про неї в інтерв'ю Time.

«Зеленський вперше побачив наслідки бойових дій зблизька. Його вразив розмір вирви, що утворилася внаслідок вибуху на дорозі. Коли вони зупинилися, щоб поговорити з українськими військовими на блокпосту, охоронці Зеленського, за його словами, «божеволіли». Президент не мав вагомих причин перебувати так близько до російських позицій», — вважає Шустер.

За кілька днів Зеленський вирушив у поїздку, яку помічники охрестили «борщовою». На КПП глава держави зустрів чоловіка, котрий щодня приносив солдатам каштуну свого борщу. «Він сказав мені, як сильно ненавидить росіян», — згадує Зеленський.

Але такі виїзди були рідкістю. Дні Зеленського перетворилися на вервечку заяв, зустрічей та інтерв'ю, зазвичай — через екран ноутбука чи телефону. Перед щоденними зверненнями до нації Президент обговорює тези зі своїм штабом. «Дуже часто запитують, хто спічрайтер Зеленського, — каже радниця з комунікацій Даша Зарівна. — Головний — він сам. Він працює над кожним рядком».

... Американський журналіст зауважив, що зовні Зеленський сильно змінився. На його обличчі з'явилися нові зморшки, і він більше не шукає очима своїх радників, обмірковуючи відповідь на запитання. «Я став старшим. Постарів від цієї мудрості, якої ніколи не бажав. Це через кількість загиблих і тортури, вчинені російськими солдатами. Така ось мудрість. Чесно кажучи, ніколи не ставив за мету здобути ці знання», — сказав Володимир Зеленський. ■

■ На перших ролях

«Бойовий у дійсності, а не на папері» — наш «залізний генерал» уже 8 років на війні

10 фактів із життя Головнокомандувача Збройних сил України Валерія Залужного, який за два останні місяці став одним із найбільш авторитетних полководців світу

Василь РОГУЦЬКИЙ

1. Валерій Залужний — династійний військовий: народився 8 липня 1973 року в Новограді-Волинському у родині військовослужбовців. Виховувався в гарнізоні і мріяв про кар'єру військового.

2. Навчався у кількох освітніх закладах і завжди був серед кращих випускників. У 1997-му закінчив загальновійськовий факультет Одеського вищого командного училища з відзнакою. Через десять років отримав другу вищу військову освіту в стінах Національної академії оборони. За вивчення бойового застосування механізованих і танкових з'єднань він теж отримав золоту медаль. У 2014-му закінчив Національний університет оборони України імені Івана Черняхівського — і тут став кращим, нагороджений перехідним мечем королеви Великої Британії. У Головнокомандувача ЗСУ є і цивільний диплом. У 2020 році він здобув ступінь магістра міжнародних відносин в Острозькій академії.

3. Життя командира тісно переплетено з Волинню. З жовтня 2009-го по 2012 рік він командував 51-ю окремою механізованою бригадою, дислокованою у Володимирі-Волинському (зараз на її базі створена 14-та ОМБР). На той час був наймолодшим комбригом в Україні. «Новоград-Волинський був колискою мрій і прагнень, Володимир-Волинський дав можливість втілити їх у життя... Так добре, як тут, я почувуюся хіба що в рідному Новограді-Волинському», — казав він в одному з інтерв'ю під час служби у Володимирі.

4. Валерій Залужний — новий тип воєначальника, який уже не вчився в жодному російському чи радянському військовому училищі. Наголошував на тому, що зміни в армії мають відбутися перш

«**— Новоград-Волинський був колискою мрій і прагнень, Володимир-Волинський дав можливість втілити їх у життя... Так добре, як тут, я почувуюся хіба що в рідному Новограді-Волинському, — казав Валерій Залужний в одному з інтерв'ю під час служби у Володимирі.**»

за все у світогляді і ставленні до людей. «Я б хотів, щоб ви повернулися обличчям до людей, до своїх підлеглих. Моє ставлення до людей не змінювалося протягом усієї моєї служби». Цінує в офіцерах лідерство.

5. У жовтні 2021 року Головнокомандувач попросив особисто йому повідомляти про факти корупції в Збройних силах — писати в особисті повідомлення на його сторінці у Facebook, а також оприлюднювати номер телефону та електронну пошту. «Я категорично не сприймаю корупцію і не потерплю її жодних проявів у Збройних силах України. Нульова толерантність до корупції — це вихідна умова для призначення особи на посаду», — наголосив він тоді.

6. На російсько-українській війні — усі 8 літ: «Для мене війна почалася в середині липня 2014 року, з призначенням заступником ко-

Головнокомандувач ВСУ Валерій Залужний опублікував фото з ізраїльськими «дронбійками» від Skylock — комплексами знищення безпілотників EDM-4S Skyweeper.

мандира сектора «С», який формувався на Донеччині. Відтоді керував майже всіма угрупованнями, які там створювали. Дійшов аж до начальника штабу Об'єднаних сил. Запам'яталися, мабуть... солдати. Досі з багатьма із них зідзвонюємося, листуємося». «Бойовий у дійсності, а не на папері», — кажуть у від-

повідь про нього військові.

7. В одному довоєнному інтерв'ю Валерій Залужний у програмі «Рандеву» Яніни Соколової на «5 каналі» на запитання глядачки, чи хотів би він проїхатися танком по Красній площі, пожартував: «Мабуть, так. По-чесному. І по Арбату теж. Але акуратно, бо це пам'ятник». Згодом уточнив, що найбільше його мрія — звільнення усіх захоплених ворогом земель, включно з окупованим Кримом.

ЦИТАТНИК ВІД ВАЛЕРІЯ ЗАЛУЖНОГО:

«Сили оборони перетворили нашу землю на пекло для загарбника. Противник не досягнув поставлених раніше стратегічних цілей. Його сили слабшають. Ми ж із кожною годиною міцніємо!

План дій простий: бачиш, можеш — знищуй! Не можеш — передай нам місце знаходження ворога!»

Фото із сайту journalist.today.

Погляд

ЮРІЙ ЛУЦЕНКО,
український політик
і державний діяч,
ексгенпрокурор
України, експерт
внутрішніх справ

«Некролог путіну вже написаний»

пуйло і його злочинна «спецоперація» вже померли

Зібрання міністрів оборони 40 країн для координації військової допомоги Україні остаточно довело аксіому: росія програє цю війну.

Це буде коштувати нам ще багато крові та страждань, але:

◆ нереально перемогти Генштаб ЗСУ, який підтримується всіма можливостями Пентагону;

◆ неможливо перемогти Міноборони України, якому поставляє озброєння НАТО;

◆ неможливо зламати економіку України, яка посилена прямими фінансовими вливаннями ЄС.

Усі ці фактори — наслідок героїчного спротиву українського народу і його ЗСУ.

путін і його злочинна «спецоперація» вже померли, некролог уже написаний.

Питання лише в даті, коли все людство з радістю дізнається, що здох найбільший терорист і убивця XXI століття. ■

■ Нарешті!

У США прийняли історичне рішення про ленд-ліз для України

Раніше до такого кроку Вашингтон вдавався лише один раз — під час Другої світової війни, коли надавав допомогу союзникам у війні із нацистською Німеччиною

Василь РОГУЦЬКИЙ

Тепер, згідно з рішенням американського парламенту, США матимуть змогу швидко, без зайвих бюрократичних перепон надавати все необхідне Україні у її священній війні з московитськими загарбниками. Йдеться про озброєння, боеприпаси, гуманітарні вантажі. Допомога може бути як безкоштовною, так і платною, але розрахуватися за неї ми зможемо після закінчення війни.

Це — сильний крок Сполучених Штатів, про який пише вся світова преса. Захід остаточно усвідомив сатанинську суть рашизму і збирається допомогти українцям ослабити Росію настільки, щоб вона більше ніколи не змогла загрожувати світові.

КОМЕНТАР

ЮРІЙ БУТУСОВ, ВІЙСЬКОВИЙ
ЖУРНАЛІСТ:

«США фактично вступили у війну з Росією на боці української держави... Війна в Україні не затягуватиметься на довгі роки. Коли НАТО почне збільшувати постачання сучасної зброї, російські війська на Донбасі будуть знесені високоточним вогнем 155-міліметрових гаубиць, російську авіацію виб'ють з неба нові ЗРК, командні пункти та склади боеприпасів знищать вогнем РСЗВ та ударними дронами.

Тепер найважливіше — розуміти, що це рішення США та НАТО дісталось нам важкою ціною і що просто зараз наша піхота своєю кров'ю утримує кожну п'ядь Донбасу... Але тепер ми маємо всі інструменти для нашої перемоги, і коли та як ми її здобудемо, залежить уже від нашої організованості й наших умінь застосувати могутній арсенал західної демократії». ■

■ Прямая мова

Віктор ТРЕГУБОВ, журналіст, про підтримку України Заходом:

Цього тижня моє сподівання на нашу перемогу — бо ми ж класні — перетворилося на впевненість. Бо так виглядає за об'єктивними чинниками. Фактично ключові питання постачання в нашій війні бере на себе цивілізований світ. Зброя? Натє. Паливо? Натє. Санкції на рф — ех, натє. Гроші? Мастє п'ять своїх річних бюджетів на оборону тільки в одному пакеті допомоги.

Ми вже можемо не боятися, що залишимося без грошей, без набоїв, без припасів. Принаймні стратегічно — звісно, що все це не з'явиться відразу на усіх позиціях, як в комп'ютерній грі. Але від нас зараз потрібно лише одне, хай і найголовніше — воювати. Стримати російський наступ, переозброїтися та звільнити нашу землю.

Політика**«Путін небезпечніший, ніж ваші атомні станції»**

П'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності» Петро Порошенко закликав Берлін відмовитись від запланованого закриття атомних станцій — це дасть Німеччині змогу швидше позбутись залежності від російського газу

Василь КІТ

За словами Порошенка, зараз ведеться постійна робота з американськими і європейськими партнерами щодо посилення санкційного тиску на країну-агресора. Команда «Європейської Солідарності» спрямувала їм свої напруження.

«Позиція перша — ми маємо запровадити повне енергетичне ембарго. 50% газу, який купує Європа, — це Німеччина. Берлін за-

тисся від російського газу», — каже Порошенко.

«Якщо однаково вам потрібно купувати російський газ, ви не можете цього року від нього відмовитись — зробіть високі імпортні мита. Збирайте кошти від цього мита на окремому рахунку і спрямовуйте їх на відновлення України. Тоді ви фінансуєте не лише росію, а хоча б частково компенсуєте Україні те, що путін отримує від вас гроші», — пояснює п'ятий Президент.

«Росія зараз намагається обдурити світ, спрямовуючи свою сировину на нетрадиційні для себе ринки Єгипту, Сирії, Індії і Китаю. Що треба зробити — вивчити досвід, як наклали арешти на яхти російських мільярдерів з найближчого оточення путіна. Зробіть такий самий механізм для російських танкерів. І коли цей танкер вийшов без вказання конкретного порту призначення —

«Кошти кожного платника, який купує російську нафту чи газ, мають бути сконцентровані на окремому рахунку і витратитися лише на їжу та медикаменти, щоб контролювати, що жодна копійка, жоден цент із цих коштів не піде на зброю.»

платив за енергоносії понад 30 мільярдів євро з початку війни! Чому? Коли ми маємо величезну підтримку німецького народу, то треба поставити питання, щоб були запущені німецькі атомні електростанції, відтерміновано їх закриття (на 2022 рік заплановано остаточну зупинку шести атомних станцій країни. — **Ред.**). Бо безпека росії набагато більша, ніж безпека роботи ще 10 років атомних електростанцій. Можуть бути запущені звичайні теплові електростанції на німецькому вугіллі, і це дасть змогу відмови-

зупинити його, відведіть у порт, злийте нафту і заарештуйте танкерний флот російської федерації. Морська блокада», — наполягає Порошенко.

«Зробіть програму на кшталт іранської програми «Нафта в обмін на продовольство». Кошти кожного платника, який купує російську нафту чи газ, мають бути сконцентровані на окремому рахунку і витратитися лише на їжу та медикаменти, щоб контролювати, що жодна копійка, жоден цент із цих коштів не піде на зброю», — резюмує Петро Порошенко. ■

А нам і не снилось...**У хатньої робітниці Медведчука знайшли пів мільйона доларів**

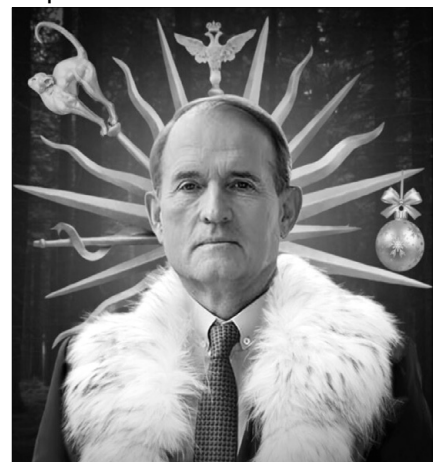
Добре пані «заробила»!

Василь КІТ

Правоохоронці вилучили 467 тисяч доларів США і 87 тисяч євро у жінки, яка працювала в домі народного депутата України, кума путіна Віктора Медведчука, якого нещодавно затримали під час спроби втекти з України.

За словами Генпрокурорки Ірини Венедіктової, обшуки відбулись у рамках кримінального провадження, відкритого за статтею «Фінансування дій, вчинених з метою насильницької зміни чи повалення конституційного ладу або захоплення державної влади, зміни меж території або державного кордону України» Кримінального кодексу України. «Ви скажете, що рано бити у дзвони — а раптом спадщина, хтось позичив, назбирала, продала щось, це ж життя. Так, вона така: корислива, везуча, продумана, сучасна хатня робітниця Медведчука», — іронізує на своїй сторінці у Facebook Венедіктова. Щоправда, інших подробиць про цей обшук вона не повідомила.

Зазначимо, що перед цим слідчі

Чи допоможуть тепер йому його гроші і кумівство з путіним?

Державного бюро розслідувань обшукали помешкання родичів підозрюваних у держзраді народних депутатів від ОПЗЖ Віктора Медведчука та його соратника Тараса Козака — зокрема, оселі брата Медведчука Сергія, а також дружини Тараса Козака Наталії Лавренюк і його брата Богдана.

Сам Медведчук зараз перебуває під вартою. ■

Геть московського попа

Фото із сайту eurosolidarity.org.

«Російське православ'я – пособник тероризму і співучасник геноциду українського народу».

Заклик Порошенка запровадити санкції проти кіріла викликав істеріку в кремлі

На московії заявляють, що в Україні «нацисти здійснюють набіги на православні храми московського патріархату, погрожуючи вбивствами священників та парафіян»

Василь КІТ

Про це, зокрема, каже заступник голови російської ради безпеки, один із найближчих помічників путіна дмитро медведев. Він розродився патетичним пропагандистським дописом на захист рпц і заявив про «антиросійське шаленство», в якому «вимагають санкцій щодо патріарха московського і всієї русі». Медведев називає росію «оплотом християнського світу», а росіян — «хранителями істинних християнських цінностей», які «захищають їх від безбожників, бандитів та націоналістів».

Із його слів випливає, що рашисти, які залишили по собі тисячі вбитих і закатованих мешканців Бучі, Гостомеля, Бородянки, Маріуполя, «заступились за людей, які роками жили в ізоляції, зазнаючи насильства та знищення». Тим часом у самій російській церкві вважають заклики до санкцій проти кіріла «нонсенсом» та «відмовою від здорового глузду».

Як відомо, московський патріархат та її очільник кіріл (гундяєв) підтримують війну росії проти України та благословляють звірства російських окупаційних військ. Відтак п'ятий Президент України, лідер «Європейської Солідарності» Петро Поро-

«Московський патріархат та її очільник кіріл (гундяєв) підтримують війну росії проти України та благословляють звірства російських окупаційних військ.»

шенко закликав світ запровадити санкції «проти рпц як організації — пособника тероризму і співучасника геноциду, а також проти її предстоятеля — володимира гундяєва та інших представників керівництва». «Сьогодні є всі підстави накласти арешт на майно і рахунки рпц і її керівництва, які перебувають за межами рф, і передбачити механізм спрямування їх для покриття витрат на відбудову України. І це має бути зроблено негайно», — переконаний Петро Порошенко.

Можливість запровадження санкцій проти рпц та її глави також обговорюється керівництвом Євросоюзу — про це повідомив міністр закордонних справ Литви Ландсбергис. Він зазначив, що дискусія триває і остаточного рішення ще нема. ■

Пряма мова

Володимир ЄРМОЛЕНКО, філософ, про «експроприацію излишков урожая», яку росіяни влаштовують на захоплених українських територіях:

«Можемо повторити» — це вони й про Голодомор. Це не просто геноцид. Це повторюваний геноцид. Це геноцид вдруге, втретє, вп'яте, вдесьте. Бо не був світом вчасно засуджений. І не був покараний. Хоча б тоді, після 1932–1933 років. Бо цьому злу ніхто не сказав never again (ніколи знову. — **Ред.**). Іншому злу сказали, а цьому — ні. Злу Івана, Петра, Єкатери́ни, Ніколая, Владіміра, Іосіфа, Владіміра. Непокаране, невідкуплене, неспокутане зло буде тинятися світом нескінченно довго. Бо нема йому куди дітися. Його не зачинили в пеклі.

РЕКЛАМА

ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ В СУГЛОБАХ ТА СПИНИ?

Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрускіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболюючі таблетки? Всі спроби які робилися раніше безуспішні?

– ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА

ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ від фахівця який підкаже метод рішення при таких захворюваннях як:

- Артрит, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопороз, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю **ТЕЛЕФОНУЙТЕ** на номер:

(098) 545 05 59, (066) 347 65 78.

Висновок ДСЄЕ України №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 року. Не є лікарським засобом. Перед вживанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

Серце, віддане Україні

Дружина героя-танкіста Олександра Цюпака: «Саша жартував, що робити ремонт не його заняття — він краще вміє захищати Батьківщину»

Президент Володимир Зеленський присвоїв звання Героя України (посмертно) і особисто вручив у Маріїнському палаці його дружині Тетяні Цюпак орден «Золота Зірка»

Фото із сайту president.gov.ua.

Для Олександра Цюпака служба в Збройних силах була справою життя.

«Золота Зірка» Героя України – найцінніший подарунок для дружини Тетяни.

Алла ЛІСОВА

«В ОСТАННІЙ РОЗМОВІ СКАЗАВ, ЩО ЗБИРАЄТЬСЯ З ХЛОПЦЯМИ ПОСМАЖИТИ КАРТОПЛЮ І ПІДЗАРЯДИТИ ТЕЛЕФОН»

Про свого загиблого чоловіка — танкіста 14-ї окремої механізованої бригади імені Князя Романа майстра-сержанта Олександра Цюпака — пані Тетяна може розповісти годинами. Він, уродженець селища Луків Ковельського району, кадровий військовослужбовець, із квітня 2014 року брав участь в АТО у складі 51-ї окремої механізованої бригади. Потім уже разом з іншими військовими 14-ї ОМБр імені Князя Романа боронив українську землю в ході проведення ООС.

Тетяна детально пам'ятає останню розмову з чоловіком вранці 12 березня. Він, як завжди, оптимістично заявив, що в них все нормально, що зараз збирається з хлопцями посмажити картоплю, підзарядити телефон. Обіцяв увечері подзвонити...

Олександр, аби вберегти рідних від надмірних хвилювань, не розповів про важкий бій напередодні в населеному пункті Наливайківка Київської області. Тоді

танковий екіпаж під його керівництвом знищив кілька одиниць броньованої техніки ворога, а під час активних бойових дій у напрямку Макарова відбивав атаку противника. Подібне пекло повторилося й цього трагічного дня, коли Олександр Цюпак загинув унаслідок шквального артилерій-

«**На запитання, чи хотів би він бачити свого сина військовим, Олександр Цюпак відповів: «Хочу, щоб він став гідним громадянином гідної країни»...**

ського обстрілу.

— Саша був дуже врівноважений, завжди мене, панікерку, заспокоював, — розповідає кризь слези Тетяна. — Я його просила восени залишити службу — він сказав, що не може зараз, треба трохи почекати...

Подружжя недавно придбало в Залужжі Устилузької громади Володимирського району будинок, хотіли робити ремонт. Але він

жартував, що це не його заняття і що він найкраще вміє захищати Батьківщину.

— А яким Саша був зразковим батьком! — не стримує захоплення жінка. — Під час перебування вдома він багато спілкувався з 9-літнім Данилом і 12-річною Катрусею. Любив поїхати з ними у Володимир, подивитися мультики, завести на морозиво. Тринадцять років я була з ним щаслива... Він для мене був надзвичайно хорошим чоловіком!

Пригадала, як під час одного інтерв'ю на запитання, чи хотів би він бачити свого сина військовим, Олександр Цюпак відповів: «Хочу,

щоб він став гідним громадянином гідної країни»...

Поховали Олександра Цюпака 15 березня у селі Залужжя Володимир-Волинського району.

З ОДНІЄЇ РОДИНИ ВПРОДОВЖ МІСЯЦЯ ЗАГИНУЛО НА ВІЙНІ ДВОЄ МОЛОДИХ КОЗАКІВ...

Найперше про непоправну втрату родини повідомили старшому братові Тетяни — Віктору Чайці, який на той момент вдруге перебував у госпіталі після поранення. Вийшло так, що вони зі швагром служили майже поряд, хоча Віктор був піхотинцем. Потім уже зателефонували з військово-

мату...

— Це сім'я справжніх патріотів, — сказала про своїх відважних односельчан директорка Устилузького будинку культури Галина Геріян. — Двоє братів Тетяни — старший Віктор і молодший Василь — теж були на фронті. На жаль, Василя вбили окупанти. З ним попрощалися 27 березня... З однієї родини впродовж місяця загинуло на війні з росією двоє молодих людей...

Хоч не просто було продовжувати розмову, та я все ж таки попросила Тетяну поділитися спогадами про загиблого 24-річного брата.

— Він був природженим бійцем, рішучим, сміливим, готовим завжди йти «на амбразуру», — мовила Тетяна. — Ще в 11-му класі рвався воювати. Всі рідні дуже хвилювалися, коли він поїхав під Київ, де проходив вишкіл у ДУК «Правий сектор». Після закінчення школи пішов в училище, але невдовзі, за прикладом брата, попросився у Збройні сили України, підписав контракт і рвонув на Схід.

Так брати Чайки і служили в одній роті, але на різних бойових позиціях. Старший командував опорником, а Василь тимчасово виконував обов'язки головного сержанта роти...

Тетяна пригадала, як після загибелі Саші просили Василя бути обачним. Він завжди казав, що куля його не зачепить, а повернеться до ворога. На жаль, 25 березня Василь Чайка загинув від осколкового поранення, яке отримав на Миколаївщині.

Спочатку спілкуватися з Тетяною було не просто. А вже за хвилину я зрозуміла, що такі жінки, незважаючи на біль втрати, вміють триматися. Бо для них служіння Батьківщині — не просто слова. Вона горда, що її найближчі люди боронили рідну землю. І, відверто кажучи, її оптимістичні слова про неминучість перемоги над рашистами й мені підняли дух. Дякую вам, Тетяно, за вашу мужню позицію, за ваших героїчних хлопців! ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Юрій РОЛЮК — старший лейтенант, житель села Острівок Володимир-Волинського району;
Віктор ПАНАСЮК — військовий льотчик, майор із Володимира, удостоєний ордена Богдана Хмельницького III ступеня;
Богдан ВАСИЛЬЧУК — боєць із села Ситовичі Ковельського району;
Іван СТАВНІЙЧУК — військовослужбовець, житель села Рівне на Любомльщині;
Володимир САВЧУК — боєць-доброволець із села Бережниця на Маневиччині;
Михайло ПАЛОШ — військовослужбовець із села Лаврів Луцького району;
Ярослав КОЧУБЕЙ — боєць родом із Любомля, який проживав із донькою та дружиною у Мукачевому;
Сергій НЕВАР — боєць із села Тоболи Камінь-Каширського району;
Євгеній СЕРДЮК — солдат із Луганщини, котрий знайшов вічний спочинок у місті Володимирі, оскільки зараз тут живуть його рідні.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Продам трактор ЮМЗ-6 АКЛ в робочому стані (з документами). Недорого. Тел. 096 80 48 733.
- Куплю двигун-барабан, інші запчастини до картоплетехніки вітчизняного виробництва. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон

Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношеники, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Куплю червону цеглу (нову, б/в, залишки) або будівлю під розбір. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам торфобрикети, щебін різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебін різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебін, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Куплю корів, биків, коней, лошат (як на годівлю, так і на забій). Тел. 097 76 84 040.
- Продаються породисті дійні кози, козенята, вівці. Тел. 050 58 02 486.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

- Загублений диплом (серія М21 № 007078) та додаток до диплома (№ 8209922), виданий 9.02.2021 р. Волинським національним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Мавродій Олександр, вважати недійсним.

■ Крила, обпалені війною

Пані Лілія з онуком Данилом вважають путіна навіженим.

Гасімови не знають, коли вдасться повернутися на рідну Луганщину.

Харків'янка, яка 41 день прожила у підвалі під обстрілами: «Страшно, що в Берестечку так тихо»

Нині на вулицях цього древнього містечка водночас можна зустріти жителів Донбасу, Київщини, Чернігова та Харкова. Більшість із них раніше ніколи не були на Волині. Приїхати сюди змусила війна. Тимчасовий прихисток вони знайшли в гуртожитку місцевого профтехучилища № 27. Працівники закладу стараються забезпечити своїх нових сусідів усім необхідним. Втім, більшість із них не вдається оговтяться від пережитого

Коли донька Тетяна розповідала про пережите, Марія Андріївна не стримувала сліз.

Пан Дмитро з Борисполя однаково дбає як про спортивну форму українських чемпіонів, так і про здоров'я берестечківських аграріїв.

— Коли почали нас обстрілювати, я ще сподівалася перечекаати бої у погребі. Однак щоразу ставало страшніше: сусід загинув, наша літня кухня згоріла. Діти вмовили виїжджати, — пригадує Олег Гасімов із Лисичанська Луганської області, якого ми зустріли на подвір'ї навчального закладу. Він відразу погодився розповісти свою історію, хоча далось це йому непросто. Чоловік утік від війни з трьома дітьми й вагітною дружиною. Намагаючись залізницею дістатися до Краматорська, втім, каже, в один із вагонів поїзда влучив снаряд. Маршрут змінили: автобусами доїхали до Слов'янська, а вже звідти потягом до Львова.

В дорозі харчувалися лише хлібом і водою. Нормально поїсти вдалося вже на Галичині. Олег зізнається, що не сподівався на таку гостинність жителів заходу України.

Під час розмови він кілька разів починав плакати, а син, що стояв поруч, заспокоював: «Се гаразд, тобі не можна хвилюватися, у тебе серце...»

— Стільки років працювали, щоб заробити якусь копійку, відклали, а даремно, — пояснює емоції луганчанин. Чи щось залишилось від рідного дому не знає і нинішня сусідка пана Гасімова Тетяна Ротор. У Харкові вона мешкає зі своєю літньою матір'ю Марією Андріївною. Обидві жінки — на заслуженому відпочинку. Донька із зятем

нали перші вибухи над містом, молодому чоловіку здалося, що це грім. Він вийшов на балкон й помітив заграву на все небо, відразу ж зрозумів, що сталося. Родина збрала речі й дуже довго ховалася в підвалі.

— Ми жили на Салтовці, яку постійно обстрілювали. Згодом переїхали у центр до дідуся з бабусею. Там було спокійно. Але коли ракети почали влучати в будинки поблизу, зібралися й поїхали до Львова. Там не вдалося знайти житло, й уже думали повертатися на Харківщину. У нас є в селі дача. Втім, волонтери направили сюди, — розповів хлопець.

Бабуся Данила Лілія Сиза каже, що постійно спілкується із сусідами, які залишилися в обласному центрі. Виявилося, що в їхній будинок вже влучила ракета.

Вона хоче бути корисною волонтеру й просить собі якусь роботу. А ще планує відвідати «Козацькі могили» у Пляшеві.

— Путін завжди ненавидів українців, тому пішов на таке зверство. Але маю передчуття, що незабаром у нас все налагодиться, — зазначила харків'янка.

Неподалік профтехучилища в місцевій лікарні працює ще один переселенець в українському сегменті інтернету ходити чимало чуток, берестечківці кажуть, що нічого схожого не помічали.

— За весь час не чула жодної претензії, навпаки, люди дякують, намагаються допомогти, — зазначила заступник директора з навчально-виховної роботи ПТУ № 27 Наталія Кривоніжка. Вона не може спрогнозувати, скільки часу їм доведеться жити в гуртожитку, каже, все залежить від перебігу війни.

Директор закладу Олександр Лейбик розповів, що перші переселенці приїхали у Берестечко через тиждень після початку бойових дій. За його словами, найскладніше було організувати харчування, за що й взялися працівники училища. Вони й досі зносять продукти. Для маленьких мешканців-біженців збирали іграшки та книги.

Керівники училища також подякували за підтримку благодійникам — фонду «Agudath Israel of America», який за сприяння волонтера Сергія Бойка придбав для облаштування побуту біженців електроплити, мікрохвильові печі, електродійники, пральні машини, світлоододні лампи, умивальники та роутери. ■

живуть окремо. Він — професійний військовий і нині на фронті. Коли виборалися з міста, в їхньому будинку вже не було ні світла, ні газу, ні води, а снаряди вибухали зовсім поруч.

— Ми їх (росіян. — Ред.) вважали своїми. Багато родичів там живе. Після початку війни більшість із них навіть на дзвінки не відповідають. Зовсім не вірилися, що таке може статися, — витираючи сльози, розповідає жінка. Вона каже, що довго не наважувалася залишити свою оселю. Сусіди, які поїхали раніше, переконали, що в Берестечку є надійний прихисток.

— Нині маємо дах над головою, їжу та все необхідне. Мені аж страшно, що тут так тихо. Ми 41 день прожили у підвалі й безперестанку чули вибухи, — пригадує пані Тетяна. Вона щодня телефонує до Харкова, щоб прийнятні почути, що знайомі, які там залишилися, живі.

Харків'янка подякувала працівникам ПТУ за допомогу та доброзичливе ставлення. Водночас зізналася, що дуже хотіла б повернутися, адже «дім — є дім».

Харківських друзів бракує і 21-річному студенту Даниїлу Євлахову. Він вчиться на психолога. Отож цілком переконливо стверджує, що путін збожеволів, розпочавши велику війну з Україною.

Коли 24 лютого о 5-й ранку пролу-

Харків'янка подякувала працівникам ПТУ за допомогу та доброзичливе ставлення. Водночас зізналася, що дуже хотіла б повернутися, адже «дім — є дім».

■ Спеціальний репортаж

Отець Ігор з парафіянами вирішив, щоб унікальне жовто-блакитне знамено було на виду в кожному, хто заходить до церкви.

У Липному не тільки церква українська, а є і справжня повстанська криївка!

Закінчення. Початок на с. 12

Катерина ЗУБЧУК

«А ОТ І НАШІ РЕЛІКВІЙ»
Де кілька років тому наша газета розповідала про те, що, перекинувшись дах Свято-Михайлівського храму села Липне, майстри знайшли під бляхою якийсь пакунок. Коли розкрили його, то побачили саморобний жовто-блакитний прапор, пошитий із двох марлевих полотнищ, і тризуб. Скільки вони там пролежали, з'ясувати не вдалося. Є версія, що зберігалися в церкві ще до приходу советів у 1939-му. І це ще одне свідчення того, що Липне — село особливе. Ясно, що того дня ми побували і в храмі, який, до речі, є пам'яткою архітектури, — він збудований у 1770 році.

— А от і наші реліквії, — каже настоятель церкви отець Ігор, — коли ми переступили поріг святини.

Жовто-блакитний стяг і тризуб уже стали своєрідними експонатами: вони — в рамках — висять на стіні притвору, на виду в кожного, хто сюди заходить.

— Свого часу ці знахідки хотіли забрати і в місцеву школу, і в Ківерці для музею. Але ми з громадого парафіяни вирішили, що то наші цінності — нехай залишаються в нас.

Отець Ігор Цилюрчик — родом із Острожця Рівненської області. Уже двадцять років служить тут.

— Скільки люди пам'ятають, — каже він, — то церква в Липному — українська, бо інакше в такому патріотичному селі й бути не могло. Знаю, що й за радянських часів отець Борис відправляв службу українською мовою. А коли в 1992 році було роз'єднання церков — на Київській і Московській патріархати, то наш храм в числі перших став українським. Це питання не треба було й обговорювати.

«ХТО ЧИМ МОЖЕ ДОПОМАГАЄ: І ГРІШМИ НА АРМІЮ, Й ПРОДУКТАМИ ЯК ДЛЯ БІЙЦІВ, ТАК І ДЛЯ ТИХ, ХТО ПОСТРАЖДАВ ВІД ВІЙНИ»
Отець Ігор з теплоотою говорить про парафіян як людей небайдужих: — На будь-яку потребу відгукуються всі. Хто чим може допомагає: і грішми на армію, й продуктами як для бійців, так і для

Хай і надалі горе обминає село, хай молитви рідних, односельчан бережуть батьків, чоловіків, синів, яких чекають вдома з перемогою!

тих, хто постраждав від війни. Так було на початках, коли в Луцьку аеродром розбомбили й липненці від односельчанки-медички, котра працює там, дізналися, що є загиблі й травмовані, так є й надалі. Перед Великоднем уже п'ятий раз парафіяни збирали гуманітарну допомогу. Зазвичай, з Цуманського благочиння прибуває транспорт і забирає наш вантаж, який далі йде, зокрема на Бучу, Донецьк (це ж потрібний відповідний дозвіл, пропуск на таку поїздку).

ми, й грішми. Солдати, які нас захищають, мають бути ситими. За раз п'ятнадцять жителів Липного — на передовій або на підходах до гарячих точок. Це і добровольці, і ті, хто пішов за мобілізацією. Слава Богу, загиблих не було.

Хай і надалі горе обминає село, хай молитви рідних, односельчан бережуть батьків, чоловіків, синів, яких чекають вдома з перемогою! ■

Більше фото — на сайті VOLYN.COM.UA

■ Завтра зустрінемо разом!

«Я вже 58 років читаю «Волинь»»

Василь Нестерук (на фото) із Любешова передплатив комплект газет «Волинь» і «Цікава газета на вихідні», надіслав абонемент на адресу редакції і виграв подарунок* — тисячу гривень

Петро САЦИК
Василь Никифорович народився в Камінь-Каширському районі. Здобув освіту медичного працівника. Після армії завідував медпунктом у селі Хоцьунь. Познаюючись з прекрасною вчителькою, з якою народили і виховали троє синів. Згодом працював у місцевому колгоспі. Перед виходом на пенсію знову повернувся у медицину, рятував життя любешівців.
— Передплачу «Волинь» з 1964 року, — розповів пан Василь. — А на цей рік ще й швагерці виписав, бо часто приходила і просила газету. Після смерті дружини наш читач проживає сам. Часто навідується діти з внуками, має вже правнучку. Як зазна-

чив Василь Никифорович, газета для нього не лише розрада, вона дає відповіді на всі питання, які виникають у повсякденному житті. Попри поважний вік, герой нашої публі-

кації дуже жвавий. А все тому, що веде здоровий спосіб життя. Щоранку прогулюється околицями Любешова, долає не менше трьох кілометрів. Проте, оскільки нині війна, Василь

Никифорович не став порушувати комендантську годину. Сподівається, що невдовзі та нечисть згине з нашої землі, і він знову повернеться до улюбленого виду спорту.
*Під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете «Цікаву газету на вихідні» разом із газетою «Волинь-нова», щотижня матимете шанс виграти 1000 гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!

Вітаємо!

65-та весна завітала до оселі славного волинянина, патріота рідного краю Петра Ульяновича САЦІКА.

Чотири десятиліття Петро Ульянович пропрацював у сфері поштового зв'язку Любешівщини. Спершу доставляв кореспонденцію односельчанам у рідному селі Угриничі, згодом перейшов у районний відділ зв'язку. За 40 літ відповідальної роботи ювіляр побував у всіх любешівських селах, хуторах та хутирцях.

Петро Ульянович жодного разу не пошкодував, що колись мама Євдокія Семеновна та батько Улян Йосипович наполягли, аби став поштарем. Він завжди трудився із по-

двійною енергією, вкладав душу в улюблену справу. Адже його пошта була для нього не просто роботою, а способом життя.
Шановний Петре Ульяновичу! Насамперед дякуємо за допомогу і за те, що залишається палким шанувальником газети «Волинь». Бажаємо вам і надалі бути надійним крилом для коханої дружини, підтримкою для люблячих дітей і найкращим дідусем для внуків.
P.S. Коли українці знищать окупантів, на свято перемоги обов'язково напросимося в гості до гармонійного подружжя Саціків на вишукані страви Галини Петрівни і чудодійний «чай» Петра Ульяновича.

Щиро з повагою друзі з газети «Волинь», «Цікавої газети на вихідні», «Так нікого не кохав» і «Читанки для всіх».

ПоглядКатерина ЗУБЧУК,
заслужений журналіст України**Війна. А життя триває...**

Навіть якщо війна, то люди люблять, вибудовують плани на те, що б їм хотілося зробити (досягти того, про що мріялося, освідчитися, запропонувати руку й серце коханій, просити вибачення, коли є розуміння, що когось образив, по-особливому відчувши, що враз усе може обірватися; стати добрішим до тих, хто поряд...)

Недавно прочитала на фейсбук-сторінці лучанки Олени Кузьмич (вона – кандидатка філологічних наук, редакторка, комунікаторка): «Сусіди за стіною... молоді дівчата сміються... а я ціпеню від жаху...». Власне, «зачепилася» за коментарі до цієї лаконічної фрази. Хтось категорично засуджував веселих дівчат, навіть бидлом назвав: мовляв «це до першого обстрілу, а потім знову в Польщу побіжать». А інші дивувалися: «А що – ходити й плакати, а ще краще – суїциднутися?», «І я сьогодні сміялася. І не один раз. Не розумію такої полеміки». Або: «І правильно роблять. Треба продовжувати жити, а не ціпеніти, бо це шлях в нікуди. Сміх – моя сила... Можу переслати поради від сирійки, як переживати війну, їх 11, і найважливіша: «Смійтеся!». Це ж мета рашистів – зробити так, аби ми не боролися ні економічно, ні на полі бою, а тільки ціпеніли...», «Я вчора вперше почала слухати музику. А під сирени ще й підспівувати під «Місто весни». Ми живі, і життя бере своє. Треба радіти, сміятися та співати. У першу чергу для тих і за тих українців, які вже не зможуть так зробити!». Пані Олена не втрималася від репліки: «Друзі, не про те йшлося. Я сама зараз сміюся. Проте після усього побаченого, під час повітряної тривоги, той сміх був справді моторошним, наче у людей – вечірка». І, до речі, в іншому її дописі є слова якраз стосовно того, що «годі страждати синдромом відкладеного життя... Обіймайтеся, кохайтесь, зустрічайтеся з тими, кого любите, робіть маленькі кроки до нашої перемоги, працюйте, підіймайте економіку, робіть манікюр або не робіть... Не відкладайте»...

Бо навіть коли війна, то життя триває. І сьогодні молоді люди одружуються, а буквально під вибухи снарядів (часто в укріпленнях) на світ з'являються дітки – наше майбутнє. Судячи з повідомлення Міністерства юстиції України, за час повномасштабного вторгнення росії в країні одружилось 22 тисячі пар. Зазначається, що шлюбів укладено більше, ніж зазвичай наприкінці зими – на початку весни, коли весільний сезон ще не в розпалі, бо це ж і пора Великого посту.

І процедуру реєстрації у час воєнного стану в Україні спрощено. Тепер подати заяву й офіційно оформити шлюб можна за день. Жінки та чоловіки, які несуть військову службу, одружуються дистанційно. Начальник відділу державної реєстрації актів цивільного стану у місті Луцьку Тамара Калинович розповіла, що з першого дня війни й по Великдень в обласному центрі шлюб взяли 239 пар. З них 35 скористалися послугою «Шлюб за добу», а 5 – розписувалися без присутності нареченого. Здебільшого, за словами Тамари Ілліної, йдеться не про тих, хто вчора познайомився, а сьогодні вже поспішив до рацсу: це молоді люди, які ще раніше вирішили жити разом, а узаконення стосунків було в планах. Війна з її випробуваннями прискорила цей крок...

У цьому зв'язку пригадуються зворушливі слова дочки народного депутата Володимира Ар'єва Ярини Ар'євої, яка у перший день війни повінчалася зі своїм коханим Святославом Фурсінім, а наступного вони взяли у руки зброю: «Я не знаю, що буде завтра, але я хочу бути з тобою. Завжди». Хай це «завжди» буде в кожного, хто любить, вірять і не втрачає надії, що, як співає Святослав Вакарчук, все буде добре! ■

РЕКЛАМА

Візьму на роботу

На розсадник «Квіткарочка» в селі Тарасівка (Кієво-Святошинський район) потрібні жінки віком від 25 до 50 років.

Обов'язки: посадка рослин у ґрунт, а також в контейнери, прополка рослин, чистка.

Проживання надається на території розсадника безкоштовно.

Робочий день з 8:00 до 18:00. Зарплата — 500 грн / день. Додаткові години праці оплачуються.

На території садового центру заборонено розпивання спиртних напоїв, конфліктна поведінка. Під час роботи не можна вести розмови по телефону. За порушення правил — штраф. Зарплата видається щотижня.

Тел. 0507305584.

■ Разом — сила!**«Поки наші хлопці боронять Україну, всією громадою допомагаємо їм і наводимо лад вдома»**

«Цьогорічна весна звично покликала жителів Звинячого й Красова орати, сіяти, садити, прибирати подвір'я й могилки... Селяни не перестають просити Бога про мир й водночас готові віддати все, щоб захисники відчували: на Горохівщині в них також є надійний тил», — переконана ексголова Звиняченської сільської ради, староста сіл Звиняче й Красів Тетяна Панасюк

Фото Лесі ВЛАШИНЕЦЬ.

Активісти Звинячого й Красова на чолі з пані Тетяною гуртували людей до добрих справ у мирні дні й роблять це задля перемоги у війні.

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Свого часу досвідчена лідерка зуміла знайти спільну мову з керівниками сільськогосподарських підприємств, фермерських господарств, які працюють у Звинячому і довколишній окрузі. Завдяки їм села не обділені увагою, якщо йдеться про допомогу грошима чи технікою. За фінансової підтримки меценатів і районної влади були відремонтовані всі об'єкти соціальної сфери.

І люди в місцині, як мовиться, легкі на підйом. Цьогоріч теж почали наводити лад найперше обабіч центральної сільської дороги. Ідеальний порядок зробили на своїх подвір'ях і на сільських кладовищах.

Дивлячись на таке завзяття, знову допоміг технікою безвідмовний добродієць Анатолій Никонюк. Заслужений працівник сільського господарства України, Почесний громадянин Луцького району і просто людина честі, який із 1984 року очолює ТзОВ «Городище», хазяйнує так добре, що жителі села з однойменною назвою почуваються європейцями й не хочуть

На черговій толоці завзято трудилися директор Будинку культури села Звиняче Юрій Павлік, тракторист СФГ «Наталі» Микола Войтович і їхній односельчанин Сергій Катеринко.

«Цими днями в селах спостерігався неабиякий рух. Усі родини дуже старалися, щоб їхні паску, ковбаску, крашанки, солодоці з різними начинками скуштували на передовій захисники України.»

продавати землю, яку він орендує. Тим часом господарство щороку витрачає близько восьми мільйонів гривень на соціальні проекти. Кошти від ТзОВ «Городище» отримують не лише місцеві громади на потреби закладів освіти, культури, церков й люди, які потрапили в біду, а й довколишні села, в яких господарюють інші аграрії.

— Адресую щиро вдячність вам, Анатолію Олександрови-

чу, всім друзям-благодійникам і жителям Звинячого й Красова. Кожен керівник чи то великого сільськогосподарського підприємства, чи фермерського господарства, який дотичний до життя

звиняченців і красівців, заслугоує вдячності і поваги, — каже Тетяна Панасюк. І додає, що ініціаторкою багатьох добрих справ є депутатка Горохівської міської ради Оксана Камоцька разом із чоловіком Володимиром.

Цими днями в селах спостерігався неабиякий рух. Усі родини дуже старалися, щоб їхні паску, ковбаску, крашанки, солодоці з різними начинками скуштували

на передовій захисники України. Смакота ледь вмістилася в тридцять величезних ящиків. Були в них також крупки й макарони, консерви, тушонки, хрін.

Люди втішали себе надією, що більше десяти військовослужбовців із Звинячого й Красова, які визволяють Україну від російської орди, скоро повернуться додому з перемогою.

Тетяна Панасюк відвезла дарунки в Горохівську міську раду. Там її і старосту Горохівської територіальної громади Ярослава Зеленьського, Віктора Коритка, Василя Казуна, Олександра Мартинова, Наталію Сірук, Михайла Цуцмана повсякчас радо зустрічає голова міськради Віктор Годицький. За пакунки, які волонтери доставили в найгарячіші місця України, лідер територіальної громади отримав уже чимало телефонних дзвінків із подякою від захисників. ■

■ Пульс тижня**Волинський митник допоміг вкрати в держави 46 мільйонів гривень**

За обман чоловіка покарають, бо Закон працює і під час воєнного стану

Софія ГАВРИЛЮК

Волинська обласна прокуратура скерувала до суду обвинувальний акт щодо головного держінспектора одного з відділів митного поста «Ягодин», якого обвинувачують у службовому підробленні та недбалості, що спричинили тяжкі наслідки державним інтересам (ч. 1 ст. 366 та ч. 2 ст. 367 КК

України). Справу розслідували слідчі теруправління Державного бюро розслідувань у Львові.

Службовець у червні 2021 року вніс в автоматизовану інформаційну систему митниці завідомо неправдиві відомості щодо товару, який розмитнювався. Окрім того, він створив умови для безперешкодного в'їзду на територію України поза митним контролем вантажівки з тютюновими виробами без сплати обов'язкових митних платежів на суму майже 46 мільйонів гривень. Далі – слово за судом. ■

■ Незагоєна рана

Фото із сайту fakty.com.ua.

Душа Михайла Романюка, як і десятки тисяч інших українських душ, чекають на справедливий суд над убивцями. І він буде.

Мусимо друкувати ці страшні фото. Щоб кожен житель планети усвідомив усю сатанинську суть рашизму. І нащадкам розповів.

«Не можу сидіти у підвалі, коли загарбують нашу землю, — їду у військкомат...»

Рідні розповіли історію чоловіка з велосипедом, вбитого у Бучі. Посмертна світлина 58-річного Михайла Романюка облетіла майже весь світ

Василь КІТ

Тіло чоловіка з велосипедом так і пролежало на вулиці до самого визволення міста українською армією. Як розповіли «Факти ICTV», Михайла Романюка вже поховали.

Його родина зараз живе в Луцьку. Старенька мати розповіла про останній день життя сина. «Він казав, що не може сидіти у підвалі, коли агресори намагаються загарбати нашу землю. У мене, сказав, серце розривається. Він зібрався у військкомат і заспокоював мене, що буде довго жити», — сказала жінка.

«По них стріляли з дру-

гого поверху житлового будинку, — розповіла жителька

«**Про те, що Михайло загинув, його матері розповіли пізніше, бо, кажуть, жінка б так і не виїхала з Бучі.**»

Бучі Вікторія Батура. — Зяту моему пощастило, він увілів, а Михайлові прилетіла куля в голову».

Жінки вирішили евакуюватися. Із собою взяли тільки документи. З Бучі вибиралися пішки, а потім натрапили на чоловіка, який узяв

їх до своєї машини та вивіз подальше. Про те, що Михайло загинув, його матері повідомили пізніше, бо, кажуть, вона б так і не виїхала з Бучі.

У Луцьку жінки оговтуються від пережитих жахів, та понад усе мріють про перемогу над рашистами, аби не гинули діти, матері та наші мужні воїни. Повертатися до рідної Бучі поки що не планують. «Хата ціла, але морально я ще не готова, — каже Вікторія Батура. — Я не уявляю, як зможу там жити, ходити тими вулицями, знаючи, що на майданчику, де граються мої діти, палили інших дітлахів, біля нашого паркану теж були спалені люди: і дорослі, і малі». ■

■ Зі щоденника біженки

«Ніколи нікого не кляла, але зараз кажу: «Щоб ти здох, путін-паразит!»

Перший день війни. Ми прокинулися всі одночасно і збіглися в одну кімнату. Чоловік нервово ходив туди-сюди, шепочучи: «Паразит, паразит, ну ж паразит...» Я дивилась на внуків-погодків, на перелякану дочку і сина-підлітка. Тоді ще не знала, що через день будемо втікати з Луцька

Оксана ЧЕРНІЙ

Усі кидали речі в сумки просто навмання, і я згрєбла все, що було в холодильнику. А далі ми стояли на кордоні з Польщею три дні і дві ночі, я майже не спала, бо кожні п'ять хвилин треба було під'їжджати вперед. Сидячи понад дві доби в машині, я згадувала своїх рідних. Бабусю Анну — чешку, яка померла від страшної хвороби в моєму віці. Ніколи її не бачила, але відчувала, що вона охороняє мене, як ангел. Свою доньку я назвала на її честь, бо любила бабусю через оповідки мами і людей у селі, які казали: «Твоя бабця і хазяйка була, і майстриня». Знаю, що багато моїх талантів — від неї.

Я згадувала свого дідуся Володимира, чоловіка Анни, котрий під час Другої світової війни воював із фашистами у чеській армії Людвіка Свободи. У пам'яті спливали його розповіді про концтабір, дідусеві сині прострелені ноги, туберкульозний кашель, який заробив у неволі і мучився з ним усе своє життя.

Вдячна сусідам-полякам, які розгорнули масштабну волонтерську роботу — готували їжу, давали біженцям одяг і все необхідне для життя, пропонували послуги з доїзду у різ-

ні куточки Польщі та за її межі. Спасибі тому пану, який дав мені сітку мандаринів, коли побачив, як жадібно я їла помаранч, залишений кимось на ящику з печивом. Він приніс із буса цілу упаковку фруктів, і тепер я з теплотою згадую цей момент.

Я не знала, як проїду ще кілька сотень кілометрів, і щоб не заснути, пшикала на себе прополісним спреєм, який удомо кинула в кишеню, бо на момент від'їзду він стояв на столі у кухні.

І ось нарешті всі перипетії довгої дороги позаду — ми в Чехії. Я ніколи не пила такої смачної чистої води, як у готелі цієї чудової країни. У мене ще не було такої ніжної постелі, як тут. Щиро

«**Вдячна сусідам-полякам, які розгорнули масштабну волонтерську роботу — готували їжу, давали біженцям одяг і все необхідне для життя.**»

дякую за місце, яке дали мені, як і тисячам таких, як я. Кланяюсь своїй родині в Чехії, яку знайшла два роки тому, і ще тоді не бачила, але вона була готова прихистити навіть моїх друзів.

Ніколи нікого не кляла, але зараз кажу: «Щоб ти здох, путін-паразит! Щоб ти застрелився, як гітлер!» Кричу до всього європейського світу: «24 лютого вдосвіта рф скинула бомби на всі великі міста України, знищуючи аеродроми і військові частини. Це незаконне вторгнення в квітучу, незалежну, мирну країну! Це пекло для простих людей, бо гинуть невинні жінки і діти! Це геноцид усього українського народу! Зупиніть війну!» ■

Довідка «Волині». Лучанка Оксана Черній виїхала в Чехію на початку війни. За кордоном пройшла конкурсний відбір і тепер веде щоденник біженки в газеті Mlad Fronta Dnes. У своїх колонках авторка розповідає про сім'ю, Україну, боротьбу нашого народу з російськими орками.

■ У номер!

Через «Ягодин» везли понад 230 кілограмів бурштину

На сонячне каміння наклали арешт

Леонід ОЛІЙНИК

Уночі 14 квітня 2022 року в пункті пропуску «Ягодин» правоохоронці затримали бус, в якому було 20 мішків із буршти-

ном. Стало відомо, що службові особи одного із суб'єктів господарювання намагалися вивезти з України за підробленими документами понад 236 кг бурштину-сирцю! Суд наклав арешт на цей контрабандний товар, задовільнивши клопотання прокурорів Ковельської окружної прокуратури. Триває розслідування. ■

РЕКЛАМА

Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК

з дном — 20x20x40
без дна — 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40
20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК 20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96
067 116-11-44

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.

Тел.: 0663077303,
0961126064.

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення):
балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні.
Вироби з дерева на замовлення.
Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

МІНІТРАКТОРИ

ВІД ЗАВОДУ ВИРОБНИКА

044 49 98 711

067 48 52 072

Купуйте у виробника, це безпечно, вигідно і надійно:

www.трактора.укр
www.alltractors.com.ua

- Низькі ціни – висока якість.
- Безкоштовна доставка.
- 3 роки гарантії.

DMТЗ
Дніпропетровський Механо-Тракторний Завод

■ **Колесо історії**

«Червону калину» співає весь світ, а її автора забули самі ж українці

Київ тримали в оточенні недовго. За лічені дні місто вдалося взяти. На календарі — грудень, доволі холодно, ситуація на фронті непевна... Щоб якось підняти настрій, бійці співали про «тую червону калину»... Це було понад 100 років тому, у грудні 1918-го, коли після облоги Корпус Січових Стрільців зайшов у столицю. Тодішні бійці ніяк не могли здогадуватися, що їхні далекі нащадки, намагаючись відбити орду, на тих самих вулицях знову обіцятимуть «розвеселити нашу славу Україну»...

Ірина **КРАВЧУК**

Композицію, що об'єднала покоління, тривалий час у нас називали шароварщиною. Цей патріотичний твір майже ніколи не звучав в ефірах популярних телеканалів та радіостанцій. Про це нещодавно нагадав відомий український політик та журналіст Володимир Ар'єв: «Коли ми співали її у 1990-му на Майдані під час Революції на граніті, мало хто знав, що це за пісня».

Втім, коли на українську землю знову ступили вороги, композиція отримала нове дихання. 27 лютого 2022-го на 3-й день російсько-української війни у центрі столиці її переспівав лідер гурту «Бумбокс» Андрій Хливинок. За лічені години у соцмережах цей короткий ролик поширили сотні тисяч користувачів, а за декілька днів, окрім наших зірок, «Червону калину» вже виконували музиканти з усього світу: лідер південноафриканського гурту The Kiffness Девід Скотт зробив сучасне аранжування, згодом легендарний британський рок-гурт Pink Floyd запропонував свою версію, грузинський виконавець Ладо Кучухідзе переклав твір рідною мовою...

«Рот блют аф дер візе ді калина вер гат зі гебойт»
(*Rot blht auf der Wiese die Kalyna, wer hat sie gebeugt*) — заспівала у другому куплеті німецька співачка Marlaïne Maas. Перший куплет зірка виконала українською, третій — французькою, а четвертий — англійською.

У Польщі священник Войчех Дроздович навіть увімкнув запис Хливноку у храмі(!), й усі парафіяни почали підспівувати...

Пісню нині впізнають ледь не в кожному куточку планети, але про її автора, видається, забули самі ж українці. Про Степана Чарнецького не згадують у ЗМІ, його не цитують. Талановитий поет, на жаль, досі в тіні.

«Шляхтич і козак в одній особі, дідич і бурлака. Петроній (римський письменник I століття н. е., якого називають «арбітром вишуканості») — **Ред.**) і богеміст, — пи-

Степан Чарнецький точно оцінив би виконання Андрія Хливноку.

сав про нього український прозаїк Богдан Лепкий. — Любить поезію старих дворів, і блиск заржавлених мечів, і сяйво театральних квінтетів. Поезію вбачає в тихій мовчанці вечірнього села...»

«Тиха мовчанка» рідного села Шманьківці (нині Тернопільська область) надихала Чарнецького з дитинства. Там у юні роки він написав свої перші рядки. Творити тоді було непросто: у родині він був 13-ю дитиною й виховувався

Першої світової війни, написав, очевидно, головний твір свого життя — «Ой у лузі червона калина». Поезія стала піснею-гімном, її співали українські січові стрільці, пізніше — бійці Української повстанської армії, навіть найвідоміший військово-історичний львівський часопис називався на її честь. А через більш ніж століття композицію визнають ще й неофіційним гімном боротьби українців у війні з росією.

Поет створив ще багато пісень,

«**У Польщі священник Войчех Дроздович навіть увімкнув запис Хливноку у храмі(!), й усі парафіяни почали підспівувати...**»

без батька, який помер від тифу за рік після народження Степана — 1882-го.

Попри скруту, матері вдалося дати синові освіту. Закінчивши львівську гімназію та реальну школу, майбутній поет у Вищій політехнічній школі (зараз Національний університет «Львівська політехніка» — **Ред.**) здобув далеку від літератури професію інженера.

Новоспечений фахівець навіть знайшов роботу за спеціальністю й деякий час працював на залізницях. Однак мистецтво покинути не міг. Писав вірші, новели, фейлетони... Згодом почав займатися редакторською роботою в українських газетах і часописах Галичини та Польщі. Досяг успіху Чарнецький і як театральний діяч. Зокрема, працював художнім керівником і режисером першого українського професійного театру «Руської бесіди».

Не склалося лише з кар'єрою військового, адже він засуджував будь-яке кровопролиття. Тож не тривалий час прослуживши в австро-угорській армії, повернувся до літератури. А 1914 року, під час

які свого часу були настільки популярними, що в народі часто називалися «шлягерами». Втім, більшість, на жаль, не дійшла до нашого часу.

Сімейне життя поета не склалося: дружина-полячка Ірена Поповчак покинула його з двома доньками. Через кілька літ жінка з нез'ясованих причин покінчила життя самогубством, вистрибнувши з вікна.

Останні роки життя поета були важкими. Він страждав від хвороб, набутих внаслідок отруєння димом у власному домі. Помер 2 жовтня 1944-го на 64-му році життя.

«Я іду... Я іду... Серед бурі огнів В вічну путь, в забуття,

серед ночі,

Тільки море шумить свою думу без слів,

Тільки жалібно мева кигоче...»

(Степан Чарнецький)

Р. С. На думку історика Володимира В'ятровича, Степан Чарнецький є лише автором обробки відомої пісні часів Хмельниччини, записаної знаними збирачами українського фольклору Володимиром Антоновичем і Михайлом Драгомановим. ■

■ **Лист до редакції**

Це мій рубіж оборони

Невеличка публікація у «Волині» за 22 березня, автором якої є заслужена журналістка України Катерина Зубчук, і досі не виходить у мене з голови. Той заголовок «Мамо, обніми мене...» нагадав мені іні слова: «Мамо, давай поговоримо!». Так звертався до мене мій син, коли у нього виникла потреба поспілкуватися. Таке траплялося нечасто, і розмови наші тривали недовго, бо у мене ніколи не вистачало часу, щоб виникнути в суть того, що становило на той момент для сина проблему. Як же я каюсь через це нині, коли він назавжди пішов від мене, ледве переступивши поріг свого 35-річчя, і вже ніколи не повернеться назад. Тепер я знаходжу час, щоб поговорити з ним, тільки ж він, на жаль, не чує мене. А може, чує? Хтозна

Так було і того дня, коли передранкову тишу українських міст і сіл, що тільки-но почали прокидатися від нічного сну, сколихнули вибухи ворожих ракет і бомб, коли смерть з території московії нагло ступила на нашу землю.

Аби оговтатись від несподіваного горя і погамувати тривогу в душі, пішла на сільське кладовище. Так

«**Бери у руки священну зброю й ставай до бою ти із ордою.**»

роблю завжди, коли мені важко. Там, де панує вічний спокій, втихомирюється і моя душа.

Обійшовши могили родичів, друзів, як завжди, присідаю на лавочку біля своїх хлопчиків — сина і двох ще порівняно молодих братів: 44-річного Василя та 57-літнього Євгена. Зазвичай, помолвившись за спокій їхніх душ, поринаю у спогади. Але того чорного четверга, ридаючи, я «картала» своїх дорогих чоловіків за те, що замість того, аби боронити від ворога рідний край, вони «заховалися» у глибоких підземеллях. Може, комусь збоку я здавалася божевільною, але в такий майже істеричний спосіб з мого серця вилувалася лавина гніву і ненависті до ворога.

Наплакавшись донесочку, попленталась додому з тягарем душевного болю, жалю і тривоги, а ще — з почуттям безсилля перед небезпекою.

Нині, оговтавшись від тимчасової розгубленості, повторюю слова авторки вищезгаданої публікації: «Кожен раз, коли вам стане боляче й нахлине почуття провини, повторюйте: «Я працюю! Це моя боротьба. Це мій рубіж оборони моєї Батьківщини...»

Як громадянка своєї незалежної держави, роблю свій внесок у перемогу над ворогом своєю гуманітарною допомогою та фінансовою підтримкою Збройних сил України, рятую з пекла війни рідних людей, воюю словом, молитвою. А відчуття провини перед тими, з ким мав би бути і мій син, і мої брати, тамую ось цими поетичними рядками:

ВСТАВАЙ, СИНОЧКУ!

Вставай, синочку,
прокинься, сину!
Плюндрює ворог
нашу країну.
Вітчизну рідну,
дитино мила,
здолати хоче
ворожа сила.

Бери у руки
священну зброю
й ставай до бою
ти із ордою.
Тебе б я, сину,
благословила,
якби не взяла
навік могила.

В небеснім війську
змикайте лави
за Україну,
свою державу,
і шліть на землю
святую підмогу...
За це молюся
нині до Бога.

Як шкода, сину,
що ти — не з нами,
у бій на ката
не йдеш з братами.
Ти не тікав би
із поля бою,
і я б пишалась,
сину, тобою.

Моя кровинко
єдина, мила,

нащо забрала
тебе могила?
У ці години,
буремні й грізні,
ти так потрібен
своїй Вітчизні.

В душі палає
вогонь відплати,
щоб гідну відсіч
ворогу дати.
Щоби не гасло
помсти багаття,
нам так бракує
твого завзяття.

За кров невинну,
за сестру й брата,
пошли свій гнів ти
на супостата.
За янголяток,
що йдуть до раю,
вставай, синочку,
тебе благаю!

Так довго волю
ми здобували,
за незалежність
голови клали.
В тяжку годину
весь світ із нами —
і перемога
не за горами.

**Раїса ПАНАСЮК,
село Борочиче,
Горохівщина.** ■

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

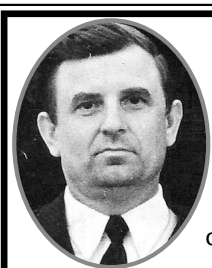
4 травня минає два роки, як відійшов у Вічність наш тато, дідусь, прадідусь

**Володимир Миколайович
ГРИЦЮК.**

Він для нас назавжди залишиться прикладом, як треба берегти силу духу, бадьорим бути, життя любити. Володимир Миколайович був мудрим, наполегливим, щедрим, працьовитим, добрим, уважним до близьких, рідних, знайомих. Як не згадати слова Ліни Костенко: «А ми живі, нам треба поспішати, зробити щось, лишити по собі...»?

Світла пам'ять про тата, дідуся, прадідуся навіки залишиться в наших серцях. Любимо, згадуємо, пишаємося.

Із сумом і скорботою дочки, зять, внуки, правнуки.

■ **Спробуйте — не пошкодуйте!**

Страва економних господинь

Саме так можна назвати просту й давно усім відому запіканку. Чому? Бо це тільки молоді хазяйки готують її, раз по раз заглядаючи у рецепт: чого скільки взяти, що за чим класти, — досвідчені ж творять її з фантазії і того, що залишилося з учорашньої вечері ☺. Відтак буває вона сирною, м'ясною, рибною, овочевою, фруктовою, картопляною, макаронною, гарбузовою... Та якою тільки не буває! А ще її суттєвими перевагами є те, що вона швидко готується і вдається навіть кулінарам-початківцям

Для отримання рум'яної скоринки збільшіть наприкінці температуру запікання.

СИРНА З МАКОМ І ЯБЛУКАМИ

Інгредієнти: 0,5 кг сиру, 3 яйця, 5 ст. л. цукру, 3 ст. л. маку, 2 яблука, 3 ст. л. крохмалю, 3 ст. л. сметани, 2 ст. л. лимонного соку, 1 ст. л. лимонної цедри.

Приготування. Сир двічі пропустити через м'ясорубку, додати сметану, цукор, яйця, крохмаль. Збити блендером, всипати цедру і мак. Яблука почистити та пократити скибочками, скропити лимонним соком, всипати їх у сирну масу і вимішати. Форму для кексу вистелити кулінарним папером. Викласти тісто і запікати 40–45 хвилин при 180°C. Повністю охолодити. Порізати на скибки.

МАКАРОННА

Інгредієнти: 350 г спагеті, 50 г вершкового масла, 3 яйця, 200 г шинки, 200 г твердого сиру, сіль, перець — за смаком.

Приготування. Спагеті відварити у підсоленій воді. Воду злити, а спагеті змішати з маслом та трохи збитими з сіллю та перцем яйцями. Маслом щедро змастити й форму, у якій буде запікати. Сир натерти. Третину його додати до макаронів і вимішати. На дно форми викласти половину макаронів. Далі — шар нарізаної смужками шинки, шар сиру (друга третина), а зверху викласти решту макаронів і посипати залишками сиру. Запікати у духовці при 180°C 20–25 хвилин. Подавати з домашніми консервованими смаколикками, нарізавши запіканку порційно.

До речі. Для цієї запіканки можна щоразу використовувати інше наповнення: печене м'ясо, тушковані гриби, відварені шматочки курятини, овочі, смажену печінку, навіть солодкий сир із родзинками та ванільним цукром — матимете нову цікаву страву, яку можна подавати і на сніданок, і на обід, і на вечерю.

КАРТОПЛЯНА З ФРИКАДЕЛЬКАМИ

Інгредієнти: 500 г м'ясного фаршу, 1 кг картоплі, 200–300 г помідорів чері, 2 яйця, 1 велика цибулина, 1 морквина,

3 зубчики часнику, 3 ст. л. манки, 5 ст. л. майонезу, 1 ч. л. куркуми, 2 ч. л. гірчиці, сіль, перець — за смаком, невеликий пучок кропу, олія.

Приготування. Пасеруємо в олії нарізану маленькими кубиками цибулину, подрібнений часник і натерту на середній тертці моркву, приправляємо куркумою, охолоджуємо. Сиру картоплю чистимо і тремо на тертці, змішуємо її з майонезом, гірчицею, яйцями, манкою, сіллю, перцем, посіченою зеленню. Додаємо в картопляну масу смажану з моркви, цибулі й часнику. Все ретельно перемішуємо, викладаємо у змащену олією форму і розрівнюємо. Фарш солимо, перчимо, вимішуємо і змоченими у воді рукави формуємо фрикадельки. Рівномірно розподіляємо по поверхні картопляної маси, злегка втискаючи в неї, помідори чері і м'ясні кульки. Ставимо форму в попередньо прогріту до 180°C духовку і запікаємо до готовності.

СЕКРЕТИ СМАЧНОЇ ЗАПІКАНКИ

- Ставте її в попередньо розігріту духовку.
- Щоб страва пропеклась, готуйте її при середній температурі.
- Для отримання рум'яної скоринки збільшіть наприкінці температуру запікання.
- Якщо ви готуєте запіканку зі скибочок картоплі, їх краще попередньо бланшувати в підсоленій воді.
- Гриби для її приготування попередньо обсмажують.
- Якщо ви хочете приготувати запіканку із вчорашнього пюре, додайте в нього трохи молока, прогрійте і протріть через сито — воно знову матиме ніжну консистенцію.
- Щоб запобігти пригоранню, ставте форму на середній рівень духовки й обирайте середню температуру запікання або на нижню полицку поставте деко з водою, а в нього — форму із запіканкою.

■ **Увага, вікторина!**

А ми б'ємо по рашистах РОЗУМОМ!

Відгадайте, що «заховали» журналісти у завданні — і виграйте кошти для армії

Грицько ГАРБУЗ

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-3»

Більшість, почувши назву захованого нами предмета, згадає одразу народну казку, а дехто, глянувши на емблему відомої мережі, яка позичила цю казкову назву, побачить і політичну силу одного з народних депутатів-динозаврів. Також цей предмет асоціюється з бабусиним внеском у перемогу українських воїнів над путінською ордою. До речі, один із головних героїв казки — улюблений персонаж мордору. А сама мережа — частина великої групи компаній із нетеплою назвою, яка уже кілька років, як дала відкочувати будь-яким російським товарам — і матеріальним, і духовним. А ще близький родич захованого нами предмета асоціюється з дуеллями.

Що ми заховали у гранатобузі?

Оскільки слово-відповідь «Рукавичка» (всім відома з дитинства казка із персонажем-символом мордору — Ведмедем; і однойменна торговельна мережа, що входить у структуру «Львів-холод», на емблемі якої є серце — символ партії політичної динозаврини Леді Ю; і сестра — перчатка, яку кидали перед супротивником, викликаючи на дуель) ми отримали лише від трьох наших учасників, то вирішили цього разу жереба не тягнути, а зробити всіх трьох переможців туру волонтерами. Тобто по 100 гривень на рахунок наших Збройних сил буде перераховано від імені **Валентини П'ятигорик** із села Городок Камінь-Каширського району Волинської області, **Віти Бобко** із села Затурці Володимир-Волинського району Волині і **Анатолія Скальта** з міста Жмеринка Вінницької області. Пан Анатолій, до речі, в конкурсі виграв для наших захисників уже 300 гривень. Доганяйте! Для цього треба дати відповідь на запитання нинішнього туру.

« Призові кошти за перемогу в конкурсі ми перерахуємо на допомогу українській армії і вкажемо ваше ім'я як волонтера-благодійника. »

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-6»

Відстань між пристанню А і пристанню В — х км. За течією річки катер подолав її за х/24 години. А на зворотному шляху він уже витратив х/28 години, що виявилось на 30 хв повільніше. До відстані між двома пристанями додайте 123 і поділіть отриманий результат на 3. Ця цифра дорівнює кількості років, які має відомий у світі розлучений чоловік, пов'язаний із Німеччиною, головним історичним персонажем Румунії, небажаною комахою у шафі і малим пацюком. Він «ніколи не спізнюється» і ранок свій розпочинає із плавання...

Чиє фото ми заховали у гранатобузі?
Слово-відповідь треба надіслати до 15 травня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776** і **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (**Гарматина Гармата**)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від «Волині-нової» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника...
Б'ємо путіна на всіх фронтах!

РЕКЛАМА

ПРОДАМ КИЛЬЦЯ ЗАЛІЗОБЕТОННІ І КРИШКИ З ЛЮКАМИ

(для облаштування ям, септиків, каналізації):
2, 2 м (кільце, кришка) — 2600 грн/шт.
1, 7 м (кільце, кришка) — 1750 грн/шт.
1, 2 м (кільце, кришка) — 1000 грн/шт.

ТЕЛ. 050 67 42 465.

Головний редактор і відповідальний за випуск **ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович**

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Газета Волинь». **Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»»** ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43025, Луцьк, просп. Волі, 13
E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Приймальня 72-38-94		ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ	
Заступник головного редактора Борох Сергій Іванович 77-07-70	Політики Уліцький Василь Михайлович 72-38-94	Освіти і культури Коваленко Оксана Анатолівна 72-39-32	
Головний бухгалтер Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07	Економіки Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78	Листів і зв'язків з читачами Федрицький Олег Володимирович 72-39-32	
Відповідальний секретар Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02	Інформації Кравчук Ірина Олександрівна 72-39-32	Реклами Влашинець Леся Степанівна 0971552622	
Літературні редактори Харчук Олена Андріївна 72-38-94 Бананда Олеся Андріївна 72-38-94	Відділ інтернет-новин Криштоф Олег Степанович 72-39-32 Місцевого самоврядування і сільського життя Вітинська Аліна Степанівна 72-39-32	Приватних оголошень Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32 Фотокоордеспондент Філюк Олександр Миколайович 72-38-94	

ТЗОВ «Газета «Волинь»»
п/р А83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299,
СДРЛОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).
Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер».
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-2730. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 535.

Знай наших!

Фото Сергія ХОМІНСЬКОГО.

Ігор Гобчанський вважає, що його Белла запросто може зупинити ворожу ДРГ.

«Порву за Україну на шмаття!»

Поруч із волинянином Ігорем Гобчанським готова дати відсіч кремлівським окупантам його відважна чотирилапа улюблениця Белла

Сергій ХОМІНСЬКИЙ,
Наталія КУЗЬМА

Лучанин Ігор Гобчанський став до лав 100-ї окремої бригади територіальної оборони 24 лютого — у перший день широкомасштабного вторгнення в Україну брудного чобота кремлівської орди. Щоправда, до військкомату чоловік прийшов не сам — за господарем причимчикувала його чотирилапа улюблениця Белла...

Ця красуня (саме так перекладається її ім'я, яке має латинське походження) з'явилася в сім'ї пана Ігоря вже дорослим

— тільки дуже сильне, ду-уже розумне і ду-уже відважне.

«Своїх хвостата розумаха впізнає здалеку. А що буде, якщо вистежить ворожу ДРГ?» — напівжартома цікавимося в пана Гобчанського.

«Гадаю, Белка зорієнтується в ситуації... — усміхається у вуса господар, і трохи подумавши, додає: — Швидше за все, уздрівши такого супротивника, ті горе-вояки самі вишикуються по стійці «Струнко!», після чого... добровільно і з неабияким ентузіазмом «Ще не вмерла...» затягнуть».

Як і кожен боєць 100-ї ок-

«Вага Белли (за іронією долі, вона належить до породи «московська сторожова») нині становить понад 50 кг: таке собі «телятко» — тільки дуже сильне, ду-уже розумне і ду-уже відважне.»

півторарічним псом. Ймовірно, на той момент вона встигла пережити зраду з боку людей — адже брудна, голодна та озлоблена впродовж кількох тижнів тинялася вулицями Луцька.

У свою чергу, в сім'ї Гобчанських уже було трійко парубків-пекінесів: Стіч, Пундик і Міккі. Тож шефство над чотирилапою дамою відразу взяла дружина пана Ігоря — Людмила.

Два з половиною роки в добрих руках сотворили з Беллою справжнісіньке диво — вона просто розцвіла й знову навчилася вірити людям. До речі, вага Белли (за іронією долі, вона належить до породи «московська сторожова») нині становить понад 50 кг: таке собі «телятко»

ремої бригади територіальної оборони, старший солдат Ігор Гобчанський мріє про Перемогу, а також про Мир, який настане після здобуття цієї Перемоги. Коли можна буде повернутися до рідного Луцька, обійняти дружину, сина, невістку і, звісно, онуків — 13-річного Сашка та маленького Дмитрика, якому ще немає й рочки. А також повернутися до своєї улюбленої справи — ремонту автомобільних двигунів.

Р. С.: Якщо на війну Ігор Петрович із Беллою прийшли удвох — то повертатися, вочевидь, доведеться значно більшою компанією. Адже чотирилапа красуня... чекає на цуценят! ■

Спеціальний репортаж

У Липному не тільки церква українська, а є і справжня повстанська криївка!

Інакше в такому патріотичному селі й бути не могло!

Фото Катерини ЗУБЧУК.

У Липне, що на Ківерцівщині (воно знаходиться уже на межі з Рівненщиною), ми приїхали, зважаючи на його особливу причетність до повстанського руху, а отже до того, як Україна йшла до своєї незалежності, як сьогодні виборює в битвах із путінською армією право на суверенність

Катерина ЗУБЧУК

«Я ШЕ ВСТИГ ПОСПІЛКУВАТИСЯ З ДІДАМИ-УПІВЦЯМИ, ЯКИМ ПОЩАСТИЛО ДОЖИТИ ДО НЕЗАЛЕЖНОСТІ»

Обставини склалися так, що першим, з ким ми зустрілися в Липному, був директор місцевої загальноосвітньої школи Олександр Демчук. Ніби випадково так сталося, і в той же час виявилось, що саме цей чоловік — той співбесідник, без якого не можна обійтися. Адже Олександр Федорович (на той час ще не очільник навчального закладу, а вчитель молодших класів) на початку 1990-х років був у Липному засновником і керівником осередку Народного Руху України.

— Зараз це вже не така авторитетна партія, а тоді то був прояв надзвичайного українського духу, особливого піднесення, — каже він. — Не забуду, як готувалися до Всеукраїнського референдуму щодо незалежності України. Як раділи, коли 1 грудня 1991-го народ своїм волевиявленням підтвердив Акт проголошення незалежності, ухвалений 24 серпня. Ми бували на різних форумах і відчували, що переживаємо дивний час. У мене зберігся фотознімок, зроблений на Рівненщині в урочищі Гутвин, де в 1942 — 1943 роках розташовувався штаб УПА (за сприяння української діаспори тут, на місці, де полягло багато борців за Україну, був насипаний символічний курган). На світлині — покійний В'ячеслав Чорновіл, депутат Верховної Ради України першого скликання, уродженець Рівненщини Микола Поровський...

Олександр Федорович, як пригадає, ще встиг поспілкуватися з тими, вже в літах, повстанцями, зв'язковими, яким пощастило дожити до незалежності України. Зокрема, з Мелетієм Семенюком — засновником і першим керівником Братства ветеранів ОУН — УПА імені Кліма Савура. Чоловік розповідав:

— Липне і ближні Холоневичі, Знамирівка — села, багато жителів яких завжди мали проукраїнську позицію. Чимало моїх односельців були засуджені за участь в УПА, а їхні родини — вивезені в Сибір. А скільки загинуло в боях з енкаведистами... От і Василь Чепелюк на псевдо Перець — один з них. Він уродженець села Холоневичі, але його криївка стояла в нашому селі.

Криївка Перця, збудована до пісенного фестивалю, нагадує про діяльність повстанців, які боролися за вільну Україну.

«Чимало моїх односельців були засуджені за участь в УПА, а їхні родини — вивезені в Сибір.»

Не випадково з 2016-го саме у Липному проводиться патріотичний фестиваль «Криївка Перця».

І ми їдемо на те місце, де колись була криївка повстанця. Зайти всередину не вдалося, бо ж весна — ґрунтові води піднялися й затопили поглиблення. Зі слів свого співбесідника знаю, що на час проведення пісенного фестивалю криївку відповідно облаштовують — виставляють матеріали, які розповідають про діяльність повстанців. Для відвідувачів фестивалю організовують реконструкцію бою УПА з підрозділом вермахту.

А ще є Перцева гора, де Василь Чепелюк загинув в своєму останньому бою. Вона — в лісі неподалік Липного. Учасники дійства і там з екскурсією бувають...

До криївки Перця ми йшли через обійстя Валентини Громик — регентки місцевого храму. Жінка, зустрівши нас на подвір'ї й почувши про наш інтерес, каже:

— От би ви поїхали до моєї свекрухи... Вона пам'ятає дещо про ті давні події.

І ми, звичайно, їдемо до Параски Громик. Жінці в цьому році — вісімдесят. А в далекому 1951-му, коли Перець загинув, це було дев'ятилітнє ді-

Параска Громик: «Ми з найменшою сестрою самі zostалися — ходили від хати до хати й їсти просили».

вча. З розповіді баби Параски вималювався вечір, коли в хаті багатодітної родини вечеряли повстанці:

— А була якраз акція більшовиків. Хатину оточили. Одного упівця застрелили, другого — поранили. Перець якого-то разу втік. Після цього нікого з хати не випустили. Приїхав «чорний ворон» — забрав і батька, й старших моїх сестер (мати наша померла, як я ще зовсім маленька була). Ми з найменшою сестрою самі zostалися — ходили від хати до хати й їсти просили. Потім я чужих дітей гляділа. Отаке було життя...

Закінчення на с. 7

МАГНІТНІ БУРІ У ТРАВНІ

7-9 — сильна

19-22 — сильна

29 — слабка магнітна буря.
Подбайте про своє здоров'я!Джерело:
ukr.net.